

Arrest

nr. 237 111 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 26 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd de republiek Noord-Macedonië (voorheen: de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië) aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asiëlzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt.

Verzoekster voert aan dat zij in 2010 verkracht werd door haar neef en zij in januari 2019 door hem bedreigd werd door telefonische berichten.

Hoe laakbaar en verwerpelijk de door verzoekster aangevoerde verkrachting door haar neef in 2010 ook is, de Raad stelt vast dat dit een eenmalig feit betreft. Dat verzoekster in januari 2019 door haar neef werd bedreigd door telefonische berichten nadat zij haar moeder in 2017 of 2018 verteld had dat zij verkracht was, die op haar beurt dit vertelde aan haar schoonzus, de moeder van de neef die verzoekster verkracht had, acht de Raad niet geloofwaardig. Gelet op de culturele achtergrond van verzoekster en haar familie waarbij er, zoals in het verzoekschrift aangegeven, een groot taboe heerst rond seksueel geweld, kan niet worden aangenomen dat de moeder van verzoekster dit zomaar aan de familie vertelt en zo ‘schande’ over de familie brengt. Aan de afschriften van de door haar ontvangen sms'en waarbij zij bedreigd wordt door haar neef, hecht de Raad geen objectieve bewijswaarde. Om het even wie kan verzoekster om het even wat teksten.

Dient verder op te worden gewezen dat verzoekster niet aantoont dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten. In casu

blijkt immers dat verzoekster in Noord-Macedonië nooit klacht heeft neergelegd of enige bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten naar aanleiding van de verkrachting door haar neef in 2010. Ook in Servië en in België heeft verzoekster nooit aan de autoriteiten of arts/psychiater verteld wat haar overkomen is. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

Uit niets blijkt en verzoekster maakt, gelet op haar totale nalaten haar problemen bij de Noord-Macedonische autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de autoriteiten aldaar niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet concreet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij zich, als vrouwelijk slachtoffer van seksueel geweld en gezien haar psychische problemen (PTSD en depressie) en haar culturele achtergrond, in een kwetsbare positie bevindt en de mening is toegedaan dat de commissaris-generaal hier geen afdoende rekening mee heeft gehouden bij de beoordeling van het bestaan van een daadwerkelijke toegang tot een effectieve bescherming door de Noord-Macedonische autoriteiten, komt zij niet verder dan gratuite beweringen. Uit niets blijkt noch toont verzoekster aan dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met verzoeksters profiel. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat verzoekster, niettegenstaande zij aan het wenen was toen zij vertelde dat zij verkracht werd, over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst er op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster, die bij het CGVS in staat was te vertellen wat er haar overkomen is, het voor haar onmogelijk zou maken om in Noord-Macedonië hulp te vragen aan de autoriteiten en/of ngo's die vluchthuizen uitbaten voor vrouwen in nood (COI Focus, Macedonië: Algemene situatie van 26 juli 2018, p. 25).

Waar verzoekster wijst op het psychiatrisch rapport van 29 oktober 2018 waarin wordt aangegeven dat zij niet in staat is alleen te reizen omdat ze compleet overstelpt is en zich machteloos voelt in situaties die haar onbekend zijn, zij ernstig getraumatiseerd is en chronisch depressief en niet kan verwacht worden dat zij – alleen en zonder contacten – in haar land van herkomst op zoek zou gaan naar traumaterapeutische centra om er adequate hulp te zoeken, wijst de Raad op volgend in de bestreden beslissing opgenomen motief: “Er kan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw komst naar België ondersteund wordt door uw familieleden, die in België verblijven maar geen beschermingsstatuut genieten en dus vrij naar Noord-Macedonië kunnen reizen (CGVS I, p. 5-6, 8, 11). Zij kunnen u, indien uw psychische toestand dit zou bemoeilijken, bijstaan in het nemen van de nodige stappen om medische verzorging en bescherming te verkrijgen in Noord-Macedonië, alsook om zich in Macedonië te vestigen op een andere plaats dan uw ouderlijke woning die zich naast deze van uw belager bevindt. Uit niets blijkt dat indien u aan de bevoegde diensten de ware toedracht van uw problemen toelicht u niet de nodige ondersteuning geboden zal worden opdat u een zelfstandig leven zou kunnen opbouwen.” Dat haar broers hier wonen, vast werk hebben en hun gezin moeten kunnen onderhouden, doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat zij niet even de tijd kunnen nemen om hun zus bij te staan.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er geen goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de daden van vervolging die zij in het verleden reeds ondergaan heeft, niet herhaald zullen worden indien zij terugkeert naar Macedonië, herneemt de Raad dat, hoe laakbaar en verwerpelijk ook, de verkrachting door haar neef in 2010 een eenmalig feit betreft en de bewering als zou zij sinds 2019 door haar neef bedreigd worden, ongeloofwaardig is. Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat zij niet aantoonbaar is dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd

worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 26 mei 2020 haalt verzoekende partij aan dat artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit geen enkele aanwijzing bevat omtrent de concrete vorm die deze pleitnota dient aan te nemen, noch omtrent de inhoud hiervan. Zij stelt dat gezien het bijzondere machtenbesluit hieromtrent het volledige stilzwijgen bewaart, zij zich beperkt in voorliggende pleitnota tot een repliek op de argumenten geformuleerd in de beschikking van 26 maart 2020.

Voorts voert verzoekende partij aan dat het CGVS niet in twijfel trekt dat zij effectief in 2019 nog bedreigd werd door haar neef, met betrekking tot de feiten waarvan zij in 2010 (door zijn toedoen) het slachtoffer werd. In tegenstelling tot de beschikking van 26 maart 2020 waar de Raad evenwel geen geloof hecht aan deze dreigberichten. Verzoekende partij is het niet eens met deze beoordeling van de recente dreigberichten die zij in 2019 ontving. De beoordeling van deze feiten die in het kader van de beschikking gemaakt werd, miskent immers volkomen het belang van geloofwaardige verklaringen als bewijsmiddel in asielzaken. Zij wijst hierbij op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Zij haalt verder aan dat de verklaringen van een asielzoeker doorslaggevend zijn aangezien verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en dat het gebrek aan documentaire bewijsstukken niet volstaat om een relaas als ongeloofwaardig te beschouwen. De motivering in de beschikking, waarmee de door haar ingeroepen feiten van 2019 als ongeloofwaardig worden afgedaan, bevat geen enkele motivering met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar verklaringen over deze gebeurtenissen. Volgens verzoekende partij volstaat het geenszins om te stellen dat het loutere feit dat in Noord-Macedonië een taboe heerst rond seksueel geweld, het volstrekt ongeloofwaardig maakt dat verzoekende partij haar moeder over de verkrachting zou hebben gesproken tegen haar tante. Zij heeft hierover erg duidelijk verklaard dat haar moeder en haar tante elkaar als zussen beschouwen en erg close zijn, en onder elkaar al hun problemen delen en bespreken. Ondanks de culturele context is het wel degelijk perfect plausibel dat haar moeder haar tante hierover in vertrouwen nam. Zij meent dat de dreigberichten als geloofwaardig dienen te worden beschouwd, in het licht van haar geloofwaardige verklaringen en de documenten die ter ondersteuning van deze verklaringen werden neergelegd, en bij toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan verder ook niet akkoord gaan met de motivering van de beschikking omtrent de mogelijkheid voor haar om bescherming te verkrijgen van de nationale autoriteiten in Noord-Macedonië en herneemt hierbij argumenten uit haar verzoekschrift.

Zij haalt aan dat in het kader van de bespreking van een aantal belemmeringen om bescherming te verkrijgen, in haar verzoekschrift werd verwezen naar twee informatiebronnen waaruit blijkt dat vrouwen in Noord-Macedonië – en meer bepaald vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld – allerhande juridische en feitelijke obstakels ondervinden bij het verkrijgen van bescherming en toegang tot justitie. De beschikking rept met geen woord over deze informatie, en bevat dus geen motivering die verzoekende partij toelaat te begrijpen waarom ondanks deze volgens haar uiterst belangrijke informatie wordt geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat het haar aan effectieve nationale bescherming ontbreekt.

Wat betreft haar psychische kwetsbaarheid als bijkomende belemmering voor het verkrijgen van toegang tot een effectieve bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten, heeft verzoekende partij bezwaar tegen de motivering als zou het feit dat zij in staat blijkt haar relaas te doen bij het CGVS, leidt tot de vaststelling dat haar mentaal-psychologische toestand het voor haar niet “onmogelijk zou maken om in Noord-Macedonië hulp te vragen aan de autoriteiten en/of ngo's die vluchthuizen uitbaten voor vrouwen in nood”. Hierbij haalt verzoekende partij een aantal elementen aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden die het feit dat zij in België in staat was te vertellen wat haar overkomen is, niet leidt tot de vaststelling dat zij hiertoe in staat zou zijn ten overstaan van de Noord-Macedonische autoriteiten. Zij stelt verder dat haar grote psychische kwetsbaarheid, zichtbaar versterkt wanneer zij op een of andere manier geconfronteerd wordt met de traumatische gebeurtenissen die leidden tot de vlucht uit haar land van herkomst, vaststaat, en vormt naar haar mening een duidelijke bijkomende belemmering voor het verkrijgen van toegang tot een effectieve bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten, in een context waarin het voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld al bijzonder moeilijk is om toegang te vinden tot een dergelijke bescherming.

Volgens verzoekende partij is een hervestigingsmogelijkheid gezien haar psychische toestand uitgesloten, zij is immers geenszins in staat zich elders op zelfstandige wijze te vestigen. Verzoekende partij verwijst wat dit betreft naar de informatie over haar psychische toestand die in het kader van haar asielpcedure werd neergelegd en naar argumentatie uit haar verzoekschrift. Waar in de beschikking wordt gesteld dat haar broers wel “even de tijd kunnen nemen om hun zus bij te staan”, biedt dit allerminst een oplossing voor het probleem. Zij heeft een duurzame ondersteuning nodig en is gezien haar psychische toestand niet in staat om alleen, zonder familiale ondersteuning, te leven. Het is voor haar familie in België evenwel onmogelijk, gezien hun hele leven zich in België afspeelt (haar beide broers hebben de Belgische nationaliteit en een Belgisch gezin) en haar moeder met ernstige gezondheidsproblemen kampt, waarvoor zij in België verzorgd wordt, om zich op duurzame wijze met haar in Noord-Macedonië te vestigen.

Zij stelt nog dat in de beschikking ten onrechte de toepassing van artikel 48/7 van Vreemdelingenwet wordt uitgesloten.

3.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij per pleitnota van 26 mei 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 26 maart 2020 en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

3.3. Verzoekende partij stelt in haar pleitnota dat zij het niet eens is met de beoordeling in de beschikking aangaande de bedreigingen van haar neef in 2019. De Raad wijst op de vaststelling dat, daargelaten de discussie of de bedreigingen van haar neef in 2019 al dan niet geloofwaardig zijn en het feit dat sms'en objectieve bewijswaarde ontberen daar dergelijke berichten door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat afgebeeld en gecommuniceerd wordt, verzoekende partij geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten.

3.4. Verzoekende partij stelt in haar pleitnota ook niet akkoord te gaan met de vaststellingen uit de beschikking omtrent de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië.

De Raad merkt op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Verzoekende partij heeft in Noord-Macedonië nooit klacht neergelegd of enige bescherming gezocht bij de autoriteiten naar aanleiding van haar aangevoerde problemen met haar neef.

De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “*Dient verder op te worden gewezen dat verzoekster niet aantoont dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten. In casu blijkt immers dat verzoekster in Noord-Macedonië nooit klacht heeft neergelegd of enige bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten naar aanleiding van de verkrachting door haar neef in 2010. Ook in Servië en in België heeft verzoekster nooit aan de autoriteiten of arts/psychiater verteld wat haar overkomen is. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.*

Uit niets blijkt en verzoekster maakt, gelet op haar totale nalaten haar problemen bij de Noord-Macedonische autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de autoriteiten aldaar niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet concreet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij zich, als vrouwelijk slachtoffer van seksueel geweld en gezien haar psychische problemen (PTSD en depressie) en haar culturele achtergrond, in een kwetsbare positie bevindt en de mening is toegedaan dat de commissaris-generaal hier geen afdoende rekening mee heeft gehouden bij de beoordeling van het bestaan van een daadwerkelijke toegang tot een effectieve bescherming door de Noord-Macedonische autoriteiten, komt zij niet verder dan gratuite

beweringen. Uit niets blijkt noch toont verzoekster aan dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met verzoeksters profiel. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat verzoekster, niettegenstaande zij aan het wenen was toen zij vertelde dat zij verkracht werd, over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst er op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster, die bij het CGVS in staat was te vertellen wat er haar overkomen is, het voor haar onmogelijk zou maken om in Noord-Macedonië hulp te vragen aan de autoriteiten en/of ngo's die vluchthuizen uitbaten voor vrouwen in nood (COI Focus, Macedonië: Algemene situatie van 26 juli 2018, p. 25).". Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing in de pleitnota, net zoals in haar verzoekschrift, naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Verzoekende partij haalt voorts in haar pleitnota aan dat in het kader van de bespreking van een aantal belemmeringen om bescherming te verkrijgen, in haar verzoekschrift werd verwezen naar twee informatiebronnen waaruit blijkt dat vrouwen in Noord-Macedonië – en meer bepaald vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld – allerhande juridische en feitelijke obstakels ondervinden bij het verkrijgen van bescherming en toegang tot justitie.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar enkele informatiebronnen waaruit zou blijken dat vrouwen in Noord-Macedonië – en meer bepaald vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld – allerhande juridische en feitelijke obstakels ondervinden bij het verkrijgen van bescherming en toegang tot justitie, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kon of zou kunnen krijgen, niets wijzigt aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking aangaande de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In haar pleitnota verwijst verzoekende partij, net zoals in haar verzoekschrift, op haar mentaal-psychologische toestand als belemmering om bescherming te verkrijgen van de autoriteiten en stelt hierbij verder dat de beschikking geen rekening houdt met de volgende belangrijke elementen:

- *“verzoekster heeft haar relaas weliswaar uiteengezet op het CGVS, maar dit pas nadat zij jarenlang niemand in vertrouwen heeft durven nemen over de gebeurtenissen in haar land van herkomst: noch familie, noch vrienden of zelfs haar psychiater heeft zij deze zaken durven toevertrouwen. Sinds kort heeft zij enkel haar moeder, een vriendin en haar advocaat in vertrouwen genomen. De rest van haar familie (waaronder haar broers, met wie zij een zeer hechte band heeft, zij woont bij een van hen in) noch haar psychiater zijn heden op de hoogte van het incident dat tot haar vlucht geleid heeft. Dit bewijst hoe ongelooflijk moeilijk zij het heeft met het gebeurde en met de enorme interne belemmering die zij ondervindt om hierover te spreken;*
- *de aanleiding van verzoeksters openheid over dit incident was de dood van haar vader, waarvan zij zichzelf de schuld geeft. Zij is er immers van overtuigd dat hij is gestorven van verdriet over haar situatie, m.n. door het feit dat zij diep depressief was en met zware psychiatrische problemen kampte sinds haar vertrek uit Noord-Macedonië en haar komst naar België. Haar vader heeft zich dit altijd heel erg aangetrokken, en verzoekster gelooft dat hij hieraan ten onder gegaan is. Deze sterke emotionele trigger was nodig opdat verzoekster zich ertoe kon brengen haar relaas te delen, en heeft ervoor gezorgd dat zij kracht heeft verzameld om iets aan haar uitzichtloze situatie te veranderen, opdat zijn dood in haar ogen niet voor niets zou zijn geweest (zie gehoornotities CGVS 6 november 2019, p. 7);*

- *ook de noodzaak om open te zijn over de gebeurtenissen ten overstaan van het CGVS, en het vertrouwen dat dit tot bescherming zou leiden, zijn elementen die maken dat verzoekster er in België toe gekomen is haar relaas, zij het met moeite, uit de doeken te doen. Dit ligt geheel anders in een context waarin zij geen vertrouwen heeft dat haar openheid tot effectieve bescherming zou leiden, zoals naar haar overtuiging het geval zou zijn in Noord-Macedonië, gezien de hierboven geschetste context.”*

Haar voorgaand betoog dat zij het moeilijk heeft om over haar problemen te vertellen, de dood van haar vader de aanleiding was om over haar problemen te spreken en de noodzaak om open te vertellen over haar problemen bij het CGVS en het vertrouwen dat dit tot bescherming zou leiden, vermag de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking aangaande de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië niet in een ander daglicht te stellen. Uit voorgaande elementen blijkt echter niet dat haar mentale of psychische toestand van die aard is dat zij, die naar een voor haar vreemd land gereisd is om er bescherming te verkrijgen en in staat was voor het CGVS te vertellen wat haar overkomen was, niet in staat zou zijn om beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst voor de door haar aangevoerde problemen met haar neef.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.5. Met betrekking tot de hervestigingsmogelijkheid, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoekster wijst op het psychiatrisch rapport van 29 oktober 2018 waarin wordt aangegeven dat zij niet in staat is alleen te reizen omdat ze compleet overstelpt is en zich machteloos voelt in situaties die haar onbekend zijn, zij ernstig getraumatiseerd is en chronisch depressief en niet kan verwacht worden dat zij – alleen en zonder contacten – in haar land van herkomst op zoek zou gaan naar traumatherapeutische centra om er adequate hulp te zoeken, wijst de Raad op volgend in de bestreden beslissing opgenomen motief: “Er kan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw komst naar België ondersteund wordt door uw familieleden, die in België verblijven maar geen beschermingsstatuut genieten en dus vrij naar Noord-Macedonië kunnen reizen (CGVS I, p. 5-6, 8, 11). Zij kunnen u, indien uw psychische toestand dit zou bemoeilijken, bijstaan in het nemen van de nodige stappen om medische verzorging en bescherming te verkrijgen in Noord-Macedonië, alsook om zich in Macedonië te vestigen op een andere plaats dan uw ouderlijke woning die zich naast deze van uw belager bevindt. Uit niets blijkt dat indien u aan de bevoegde diensten de ware toedracht van uw problemen toelicht u niet de nodige ondersteuning geboden zal worden opdat u een zelfstandig leven zou kunnen opbouwen.” Dat haar broers hier wonen, vast werk hebben en hun gezin moeten kunnen onderhouden, doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat zij niet even de tijd kunnen nemen om hun zus bij te staan.”* Met het herhalen in haar pleitnota van haar argumentatie dienaangaande uit haar verzoekschrift werpt zij geen ander licht op het voorgaande.

3.6. Waar verzoekende partij in haar pleitnota verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er geen goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de daden van vervolging die zij in het verleden reeds ondergaan heeft, niet herhaald zullen worden indien zij terugkeert naar Noord-Macedonië, herneemt de Raad dat, hoe laakbaar en verwerpelijk ook, de verkrachting door haar neef in 2010 een eenmalig feit betreft. Bovendien gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij niet aantoonbaar dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten.

3.7. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit geen enkele aanwijzing bevat omtrent de concrete vorm die deze pleitnota dient aan te nemen, noch omtrent de inhoud hiervan, en dat gezien het bijzondere machtenbesluit hieromtrent het volledige stilzwijgen bewaart, zij zich beperkt in voorliggende pleitnota tot een repliek op de argumenten geformuleerd in de beschikking van 26 maart 2020, zonder dat zij echter verder concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete, valabele en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht vermogen te werpen op de grond in de beschikking van 26 maart 2020 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS